

De zingende landzaat, geworven in de herfst van den jaare 1794

<https://hdl.handle.net/1874/36574>

DE ZINGENDE
LANDZAAT;

GEWORVEN IN DE HERFST VANDEN
JAARE 1794,

WIJS: *Daar was eens een jong meisje, van Rijfel, enz.*

1.

Wat is het koud en buïg!
Het jaar loopt reeds op 't end;
Waarom heeft men,
's Lands hoogen nood,
Niet eer gekend!

(2)

Nu zullen we exerceeren,
Met bibberende hand,
Maar 't hart,
Maar 't hart
Brandt tog voor 't Vaderland.

2.

Al vriest het zeven gangen,
Dat's niets voor een' foldaat,
Indien hij slechts,
In zijnen stand,
Als MAURITS staat:
Het oorlogsvuur blaakt vinnig
Verwarmt het killig bloed;
Geen kou,
Geen kou,
Verkoelt den heldenmoed.

3.

Zyn wij nog jong van jaaren,
Te minder vreezen wy;
Een jonge knaap,
Ducht geen gevaar,
Is altoos vrij:
Wij durven koppen waagen,
Waar muiterij begint;
Wij zijn,
Wij zijn,
Voor alle rampen blind.

4.

Dat onze mannen strijden,
Met buitenlandsch geweld;
Dat voegt alleen,
Dat voegt alleen,
Den ouden held:
Wij zullen het wel klaaren,
Als men van binnen muit,
Dan moet,
Dan moet,
De laatste Mouter 'er uit.

5.

Ons pak, zo krap gefneden,
Staat onze vlugheid bij,
Wij vliegen wis,
Als 't nood mogt zijn,
Een paard voorbij:
En wat is 't hoofd verschriklijk!
Hoe trots staat de panas,
Als of 't,
Een zuil,
Van d'oorlogstempel was.

6

Het pelt dat onzen schedel,
Tot in den nek bekleedt,
Keert in 't gevecht,
Den fabelflag,
En hoedt voor leed:

'T geeft tevens een vertooning,
Die vrees en wanhoop baart,
Wij zijn,
Hoe jong,
Het Land des schatten waard'.

7.

Of zou men 't pelt ligt houden,
Voor eenen vosfenstaart,
Dan zal 't gewis,
Een teken zijn,
Van onzen aart:
Wij zullen fluwer weezen,
Dan immer vosjen was,
Dat geeft,
Dat geeft,
Den Landzaat vrijen pas.

8.

Oorlof dan jonge lieden,
Dien 't Land ter harten gaat,
Komt doet als wij,
Neemt dienst, neemt dienst,
En wordt een Zaat;
Voor 't handgeld kunt gij teeren,
En 't weeggeld ligt reeds klaar;
Neemt dienst,
Neemt dienst,
Er is nog geen gevaar.